

ר' בנימין ז"ל

לעתים תכופות כוסה לאחרונה המוח את מרותו המרה על תוכנו של סור זה. ובלב דווי אגו נכנעים לצו הגורל — ר' נושאים כאן דברי הספד. עוד סריים הי פצעים על מותו של אברהם שרון ז"ל. עוד לא מלאו שלושים להסתלקותו של צבי ויסלבסקי ז"ל. והנה הלך מעולמנו גם ר' בנימין — יהושע ודלר-פלדמן (ה' תלמי). מבנין הספרות העברית שוב נש' מטה לבנה מיוחדת בתכונותיה ובסגולת

תיה. מהפסיפס הרוחני-תרבותי שלנו נמ' זה קו בעל צבע מקורי. בין אם צבע זה נעם לעינינו ובין אם הרגיו אותנו — היו בו קסמים וכן משלו. מנופנו החברתי נ' עקרה דמות בעלות שיעור-קומה, שחסי' דים ויריבים לא ישכחוה במהרה.

הזכרנו את אברהם שרון ז"ל, שהקדים במותו את ר' בנימין בחרשיים בלבד. עלי אדמות סימלו, בהרבה בעיות, שני קצוות של החבל. שנות דור, כמעט עד לרגעים האחרונים של חייהם, היו כאש ומים זה לזה. במרירות ובלהט נאבקו איש עם רע' זה בעיקר בבעיה הרגישה ביותר לשניהם: הבעיה הערבית, או ליתר דיוק — בעית היחסים היהודים-ערביים. תהום-אין-גשר רבצה בין השקפותיהם. זה מטיף להוציא את שארית הערבים מתחומי ישראל — וזה מטיף להשיב לארץ את הערבים ש' ברחו ממנה. האחד נושא בחובו חזון של ברית-לבב ישראלית-ערבית — והאחד אי' נו גותן פרוטה שחוקה לתקוה על איזה' שהוא קיום-יחדיו בין יהודים לערבים. אבל משייפגשו השניים אישם במרוי מים, לפני כסא-הכבוד, יודקרו לעיני דיין' עולם קודם-כל התכונות המשותפות ל' שניהם: איש איש עבד עד כלות נשמתו את אלהיו הפנימיים. שניהם צייתו רק ל' צו-שמן-הלב ונשאו אמיתותיהם בקנאות, באמונה קיצונית, ללא התפשרות, תוך שחייה מתמדת נגד הורם. והשמים ילמדו זכות על אלה, שלשם שמים עמדו במחלוק' קת לזהסת ביניהם בימי חייהם.

מלבד השקפותיהם המנוגדות בולט הי' שוני בדרך-חייהם ובסגנון כתיבתם של ר' בנימין ואברהם שרון. שניהם אמנם תקי' פים היו בדעותיהם. אך בעוד ששרון הי' ביא דבריו בשגינות ובעוקצנות — לא הרבה ר' בנימין לצאת מגדרו. גם ב' פולמוס דבריו בנחת ולא בריתחה. גם ב' סערת-דוחו נשארה כתיבתו רכה, תוכחתו לטפנית, בנעימה מסבירת פנים, אפילו סלחנית לגבי יריביו המרובים. אבל ב' עוד ששרון לא ידע במלחמתו לדעותיו אלא נשק אחד, זה עטו הפובליציסטי הי' חד — ידע ר' בנימין, השליו כביכול, ל' גיים תומכיו, לקשר ביניהם ולהפעילם במסגרות ארגוניות שונות, ש' ברית ש' לום" ו"איחוד" אינן ממצות את רשימתן. אופייני הדבר, שר' בנימין גם ייסד וערך שורה של בטאונים, שעה ששרון חזר כל ימיו על פתחי אכסניות ספרותיות שונות, ואולי סמלי הוא, שבסמוך למותו של ר' בנימין הופיעה חוברת של בטאונו "הנר" ובה פורסם כרוז, שהוא בין מהבריו ו' חותמיו, למען מדיניות נייטרלית פעילה של ישראל — ואילו שרון ניהל כל ימיו רק "מלחמות פרטיות", ללא כלים, ארגר' גים ומוסדות: רק במאמרים שלו, בתוסי' פת אגרות אישיות...

משרטטים אנו קווים אלה להבלטת תכונה יסודית באישיותו של ר' בנימין: האיש שכאילו ריחף בעולמות מוסריים עליונים, שהשקפותיו כאילו רחוקות מ' הווית יום-יום שלנו ושואבות, דומת, היו' תן מאידיאלים נצחיים, שמימיים, בלתי' מושגים — איש זה עמד בשתי רגליו על קרקע המציאות האפורה ולמד ממנה את דרכי הפעלתנות. עד יומו האחרון לא היה בין המתבודדים עם אמונתם וחונם, אלא עשה להפצתם באמצעים המודרניים של החברה בת-זמננו.

פעלתנות זו נתנה אותותיה גם בדרך כתיבתו. בתוך המסות שלו על חוינות ספרותיים עילאיים ואישים היסטוריים נמ' זגה טיפה של פובליציסט פוליטי, שעשתה את המסות יותר פשוטות, יותר מוחשיות וקונקרטיות. ומאידך גיסא, במאות הרשי' מות והמאמרים על עניני השעה החולפת נמוג משהו מטעם הנצח, מתחשיבת הפיי' לוסופית.

תהיה אשר תהיה עמדתנו להשקפות הי' פוליטיות ולהטטה של ר' בנימין, אשר פ' עמים רבות שימשו ראיות בידי אויבי יש' ראל. אבל איש לא יכחיש, כי היתה זו דמות של הומניסטן גדול, שאהבת ישראל ואהבת העולם ואהבת כל הנברא בצלם שכנו בלבו ונתאחדו בו לאמונה גדולה באדם, אף מי שאינו מוקיר דעותיו, יכבד את האיש שמעולם לא ברח ממערכה ל' מענו, על כל אי-הנוחות ועל כל ה"קטי' נות" הכרוכות בה.

כי אפשר לייחס לר' בנימין את הדברים שהוא אמר על הרב קוק הנערץ עליו:

"הוא — הוא, כמדומת שזהו השבח הי' גדול שיש למתבונן להגיד עליו".